സാഹിത്യകാരന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വീക്ഷണം

ആധുനികീകരണം സമൂഹത്തിന്റെ ഐതിഹാസിക കടമ

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

സാഹിത്യത്തെപ്പററി സാഹിത്യകാരൻ സംസാരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം രണ്ടുതരത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്തപ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. സാഹിത്യമെന്ന മീഡിയത്തെപ്പററിയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ആദ്യത്തെ തരത്തിൽപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യത്തിന് വിഷയമാകുന്ന ഈതിക യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പററിയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളാണ് രണ്ടാമത്തെ തരത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ അവബോധത്തിൽ വ്യതിരിക്തങ്ങളായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളുള്ളതായി കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ബോദ്ധാവായ "അഹം" അഥവാ വിഷയി, ബുദ്ധ്യമാനായ "അനഹം" അഥവാ വിഷയം എന്നിവയാണ് രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും മൗലികമായിത്തന്നെ, തമഃപ്രകാശങ്ങൾപോലെ വിരുദ്ധസ്വഭാവങ്ങളോ, ഒന്ന് മറേറതിന്റെ ഒരു ഉപോൽപന്നമോ എന്ന കാര്യം അവസാനിക്കാത്ത ചർച്ചകളുടെ ഉറവിടമാണ് ഇന്നും. തത്വചിന്താപരമായ ഈ വാദത്തിലേക്ക് നാംപ്രവേശിക്കേണ്ടതില്ല. സാഹിത്യകാരന്റെ പ്രപഞ്ചാവബോധത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമായ സാഹിത്യത്തിലും ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്നും അവയിലോരോന്നിലും വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഊന്നൽ നൽകപ്പെടാറുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി രണ്ടിനും തുല്യപ്രാധാന്യമാണുള്ളതെന്നും മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. "അഹം" ഘടകത്തിലുള്ള ഊന്നലിന് റൊമാൻറിക് സാഹിത്യവും "അനഹം" ഘടകത്തിലുള്ള ഊന്നലിന് ക്ലാസ്സിക്കൽ സാഹിത്യവും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഒന്നിൽ ഊന്നുമ്പോഴും മറേറതു് വർജ്ജിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ചൈനക്കാർ പറയുംപോലെ സാഹിത്യവും "രണ്ടു കാലിൽ നടക്കുമ്പോഴത്തെ കൂടുതൽ ദൃഢം സഞ്ചരിക്കുന്നതു്."

സാഹിത്യമെന്ന മീഡിയത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ മിക്കവാറും അതിലെ "അഹം" ഘടകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളാകുന്നു. ഭാഷ ഒരു സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും പൊതുവായ ഒന്നാണെങ്കിലും, ഓരോ വ്യക്തിയും, ഒരർത്ഥത്തിൽ, സ്വന്തം ഭാഷ സ്വയം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. എഴുത്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാഷ, കേരളത്തിലെ വലിയ ഒരെഴുത്തുകാരൻ, വൈയക്തികമാകുന്നു. അതിനാൽ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ—സാഹിത്യഭാഷയും സംസാരഭാഷയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ബന്ധം, ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളുടെ പ്രശ്നം, പ്രതീകസംവിധാനം, ലാളിത്യം, ദുർബോധത മുതലായവ—"അഹം" ഘടകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തന്നെയാണ്. എഴുത്തുകാരന്റെ ആത്മാർത്ഥത, സ്വാതന്ത്ര്യം, സമൂഹത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം മുതലായവയും ഈ തരത്തിൽത്തന്നെ അന്തർഭവിക്കുന്നു—അതായതു് ഏറക്കുറെ സാഹിത്യമെന്ന മീഡിയത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾതന്നെ ആകുന്നു. ഈ പ്രശ്നങ്ങളെ ഇവിടെവിടെ സ്പർശിച്ചേക്കാമെങ്കിലും, പൊതുവിൽ ഈ പ്രബന്ധത്തിൽനിന്ന് ഒഴിച്ചുനിറുത്തുകയാണ്. സാഹിത്യത്തിലെ "അനഹം"ഘടകം-സാഹിത്യത്തിന് വിഷയമാകുന്ന ഈതികയാഥാർത്ഥ്യം—സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നമാണ് മുഖ്യമായും ഇവിടെ ചിന്താവിഷയം.

പ്രപഞ്ചവും അതിലെ മനുഷ്യജീവിതവുമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ വിഷയം എന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടാവുകയില്ല. കേവലമായ പ്രകൃതിയെ പ്രകീർത്തിക്കുമ്പോഴും, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആധാത്രി (മൂശ) എന്ന നിലയ്ക്കാണ് ആ പ്രകീർത്തനമെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. അതുപോലെ തികഞ്ഞ പ്രപഞ്ചവൈരാഗ്യത്തോടെ ഈശ്വരസ്തോത്രങ്ങൾ എഴുതുന്ന സാഹിത്യകാരൻപോലും പ്രപഞ്ചത്തിനുള്ളിലെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക മുഖത്തെ, പ്രപഞ്ചത്തോടുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഒരു പ്രത്യേക പ്രതികരണത്തെ, അതേ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവ്. ഈ നിലയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചവും മനുഷ്യജീവിതവും പരസ്പര സംപൃക്തമായേ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുള്ളു എന്നു കാണാം. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളുടെ അനുപാതത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാവാമെന്നേയുള്ളു ഇവയിൽ, പ്രപഞ്ചമെന്ന മനുഷ്യേതരഘടകത്തെപ്പററിയും ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല സാഹിത്യത്തിനു വിഷയമാകുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പററിയാണ് നമ്മുടെ അന്വേഷണം.

മനുഷ്യജീവിതമെന്നു് സാമാന്യമായി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും ആയില്ല. ഇന്നു്, ഇവിടെ, ഉള്ള മനുഷ്യജീവിതത്തിലാണ് നമുക്ക് താൽപ്പര്യം. 1972-ലെ ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിൽ, എഴുത്തുകാരൻ തന്റെ രചനകൾക്ക് വിഷയമാക്കുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യമെന്തു് എന്നത്രേ, ചുരുക്കത്തിൽ, നമുക്ക് പരിശോധിക്കാനുള്ളതു്.

എഴുത്തുകാരന്റെ വിഷയം സമൂഹമല്ല, ദൈപ്പുകളുമല്ല, വ്യക്തികളാണ്. വ്യക്തിത്വമാകട്ടെ പ്രതിജനഭിന്നവിചിത്ര മാർഗ്ഗമാണതാനും. നിർവ്വചനത്തിനു വഴങ്ങാത്തതാണ് വ്യക്തിജീവിതയാഥാർത്ഥ്യം. അഥവാ, ഓരോ കൃതിയിലുടെയും പുതുതായും വെവ്വേറെയും നിർവ്വചിക്കേണ്ടതാണതു്. എങ്കിലും വ്യക്തി ജീവിക്കുന്നതു് സമൂഹത്തിലാകുന്നു; സമൂഹജീവിതം വ്യക്തിജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സമൂഹജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ വിധ്യാത്മകമോ നിഷേധാത്മകമോ ആയ പ്രതികരണങ്ങളുളവാക്കുന്നു. ഈ പ്രതികരണങ്ങളുടെ ആകത്തുകയാണ് ഒരർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തിജീവിതം. അതിനാൽ സമൂഹജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പററി വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടാകുന്നതു്, ആ സമൂഹത്തിനുള്ളിലെ വ്യക്തിയുടെ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനും ഫലപ്രദമായി ആവിഷ്കരിക്കാനും എഴുത്തുകാരനെ സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഇന്നത്തെ ഭാരതീയ സമൂഹത്തിന്റെ ഏററവും പ്രധാനമായ സവിശേഷത കടുത്ത ദാരിദ്ര്യമാകുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏററവും കുറഞ്ഞ പ്രതിശീർഷ വരുമാനമുള്ള ജനതയാണ് നാം. ഈ ദാരിദ്ര്യനിമിത്തം ഏററവും താഴ്ന്ന ജീവിതനിലവാരമാണ് നമ്മുടേതു്. ഭക്ഷണം, പാർപ്പിടം, ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ, വിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹ്യസേവനങ്ങൾ, സാംസ്കാരികോപാധികൾ, വിശ്രമം—അങ്ങനെ എല്ലാററിലും നമ്മുടെ നില വളരെ മോശമാണ്.

നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം സ്വയം വൃതമല്ല; നമുക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടതുമല്ല എന്നതാണ് രണ്ടാമതായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുത. ആവശ്യങ്ങൾ ചുരുക്കുവാനും, സ്വയം പര്യാപ്തമായ ഗ്രാമീണ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കകിഴിൽ ലഘു ജീവിതവും ഉന്നത ചിന്തയുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനും മഹാത്മാഗാന്ധി നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി ഈ ഉൽബോധനത്തെ നാം നിരാകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയുടെ മററുഭാഗങ്ങളിലുള്ള ജനങ്ങളോടൊപ്പം, ഒരു "അത്യുപഭോഗസമൂഹം"-ഹൈകൺസംപ്ഷൻ സൊസൈററി — ആയിത്തീരുന്നതിനാണ് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. മഹത്ത്വാകാംക്ഷിയായ ദരിദ്രനുള്ള ദയനീയത മററാർക്കുമില്ല.

"അത്യുപഭോഗസമൂഹം" ആകണമെങ്കിൽ, അതിനുമുമ്പ് നാം ഒരു "അത്യുൽപ്പാദകസമൂഹം"—ഹൈ. പ്രൊഡക്ഷൻ സൊസൈററി—ആകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനാകട്ടെ, നമ്മുടെ പാരമ്പര്യാധിഷ്ഠിത സാമൂഹ്യഘടനപൊളിച്ചുകളഞ്ഞ് അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഒരാധുനിക സാമൂഹ്യഘടന നിർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ "ആധുനികീകരണം"— മോഡേണൈസേഷൻ —ആണ് ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഇന്നുള്ള അടിയന്തരമായ ഐതിഹാസികകർത്തവ്യം.

ആധുനികീകരണം എന്ന സങ്കല്പനത്തിന് പല നിർവ്വചനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പുരോഗമിച്ച സാങ്കേതിക വിദ്യ-ടെക്നോളജി-യും ഉപകരണങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് കൃഷി, വ്യവസായങ്ങൾ, ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയം, വാണിജ്യം എന്നിവയിൽ നിന്ന് പരമാവധി ഉൽപ്പാദനവുമുണ്ടാക്കുകയാണ് ആധുനികീകരണത്തിലടങ്ങിയ പ്രധാനമായ വസ്തുത. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ നിർമ്മാണവും പുഷ്ടിയും സംസ്കരണവും വർദ്ധിപ്പിക്കലാണ് "അത്യുൽപ്പാദനം." കാർഷികവിപ്ലവം, വ്യവസായവിപ്ലവം, ഗതാഗത-വാർത്താവിനിമയ (കമ്യൂണിക്കേഷൻ) വിപ്ലവം എന്നി ആശയങ്ങൾ ഇതിലടങ്ങുന്നു.

[ഫെബ്രുവരി 27-ാംതിയതി തിരുവനന്തപുരത്തുചേരുന്ന പുരോഗമന സാഹിത്യവേദിയുടെ യോഗത്തിൽ ചർച്ചയ്ക്കായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രബന്ധം]

(അവസാനിക്കുന്നില്ല)

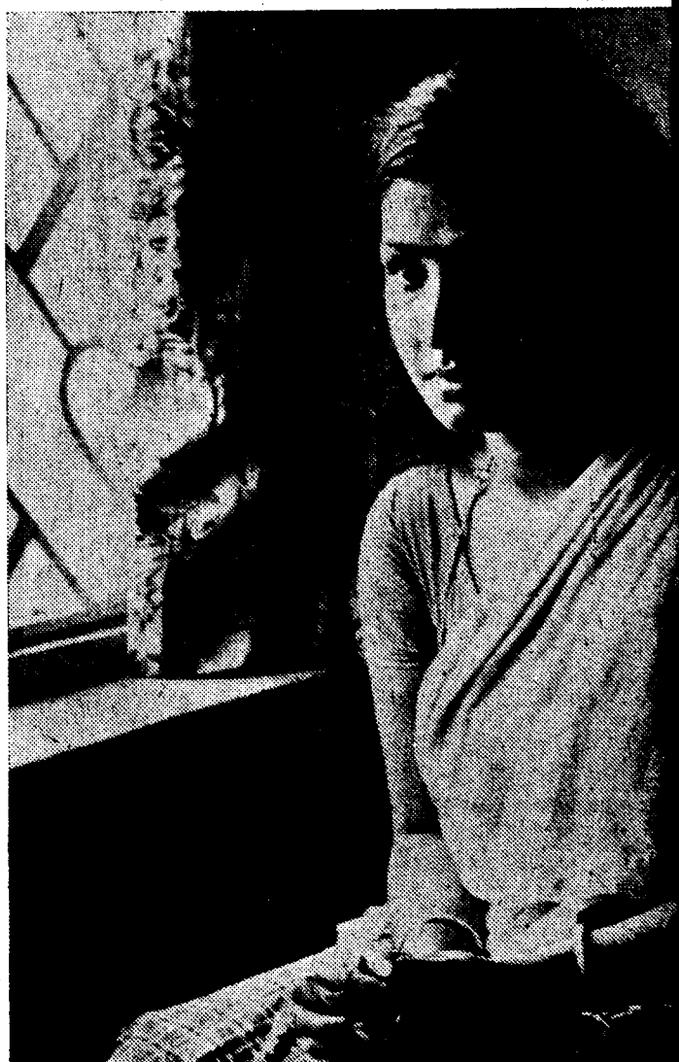

സാഹിത്യകാരന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റു വീക്ഷണം

ബുദ്ധിപരമായ ധീര നേതൃത്വം ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഇന്നാവശ്യം

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്നു് തുടർച്ച)

ഉൽപ്പാദനോപകരണമെന്നനിലയിൽ ഭൂമിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മനുഷ്യർക്കിടയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ബന്ധങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണു് ഫ്യൂഡലിസം. ഫ്യൂഡലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ തകർക്കുകയും അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് മുതലാളിത്തത്തിന്റെയോ, സോഷ്യലിസത്തിന്റെയോ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യാതെ അതുൽപ്പാദനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന കാർഷികവിപ്ലവം സാദ്ധ്യമല്ല. ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ രണ്ടു നെടുംതൂണുകളാണു് ജാതിയും മതവും. പ്രാചീനങ്ങളായ ജാതി-മത-സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വേരുകൾ ഭാരതീയസമൂഹത്തിൽ ആഴത്തിൽ ഇറങ്ങിയിട്ടുള്ളവയാണു്. ഈ വേരുകൾ, അവയിൽനിന്നു് പുതുമുളകൾ മേലാൽ ഉണ്ടാകാത്തവിധം പറിച്ചുകളയുകയും, തികച്ചും ജാതി-മതനിരപേക്ഷമായ ഒരു സാമൂഹ്യഘടന സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു്, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ ഉള്ള ഒരു കാർഷികവിപ്ലവം ഇവിടെ ഉളവാക്കുന്നതിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു.

മുതലാളിത്തം സ്വന്തം നാട്ടിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരം നേടുകയും നിലനിറുത്തുകയും പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ജനാധിപത്യരീതിയിലൂടെയാണു്. ഫാഷിസം മുതലായ മററു ചില രാഷ്ട്രീയഘടനാരൂപങ്ങൾ പരിക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പ്രധാനശാസ്ത്രം ജനാധിപത്യത്തെയാണു് സാമാന്യേന പിൻതാങ്ങുന്നതു്. അധ്വാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളുടെ മാത്രമായ ജനാധിപത്യം—പീപ്പിൾസ് ഡെമോക്രസി—അഥവാ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ദൈനന്ദിക രാഷ്ട്രീയ ഘടന. രണ്ടുവിധത്തിലും, അതുൽപ്പാദന സമൂഹത്തിന്റെ സവിശേഷ രാഷ്ട്രീയ ഘടന ജനാധിപത്യമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല

ചരിത്രഗതിയിലുള്ള വ്യവസായവികസനത്തിനു് ഇന്ത്യ ആശ്രയിച്ചതു് മിശ്രസമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെയാണു്. മുതലാളിത്തത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം, മുതലാളിത്തം ഉന്നിക്കാറുണ്ടാത്ത മണ്ഡലങ്ങളിൽ പൊതുവ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. വിഭവങ്ങളിൽനിന്നു് വന്നതോതിൽ കരസ്ഥമാക്കുന്നതു് മുഖ്യധനനിക്ഷേപ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനും ശ്രമിച്ചു. ഈ പരിശ്രമങ്ങൾ ലക്ഷ്യംനേടുന്നതിൽ പരാജയമടയുന്നതായാണു് അനുഭവം. അതേസമയം, സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സമ്പദ്ഘടനെ അംഗീകരിച്ച മററു രാജ്യങ്ങൾ അതിവേഗത്തിൽ വ്യവസായവൽക്കരണം നേടുന്നതായും നാം കണ്ടു. അതിനാൽ, മിശ്രസമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിലുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വാസം കുറയുകയും സോഷ്യലിസമാണു് ലക്ഷ്യമെന്നു് നാം പ്രഖ്യാപിക്കുകയുംചെയ്തു. വർത്തമാനത്തിൽ ചില മേല്പരിധികൾ നിർണ്ണയിക്കുക, വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ പൊതു-ഉടമയിലാക്കുക, ബാങ്കിങ് ഇൻഷ്വറൻസ് മുതലായവ ദേശസാൽക്കരിക്കുകവഴി വിത്തവ്യവസ്ഥ സർക്കാരിന്റെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരുക, ഭൂനിയമങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുക മുതലായതാണു് "സോഷ്യലിസം" എന്നതിനു നാം നൽകിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനം എന്നു തോന്നുന്നു. മിശ്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ഒരു രൂപംമാത്രമാണു് ഇതു്. ആധുനിക ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനത്തെ പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി കാർഷിക വിപ്ലവവും വ്യാവസായിക വിപ്ലവവും നടക്കുവിൽ വരുത്തേണ്ടതു് ബഹുജനങ്ങളാണു്. അഥവാ ബഹുജന സഹകരണം വലിയ തോതിൽ ഇതിനായി ആവശ്യമുണ്ടു്. അതിനു് പക്ഷേ ബഹുജനങ്ങളെ വിദ്യാസമ്പന്നരാക്കണം. ചുരുങ്ങിയതു് അക്ഷരജ്ഞാനമെങ്കിലും അവർക്കുണ്ടാക്കണം. അതേസമയം. ലോകത്തിൽ ഇന്നു കിട്ടാവുന്നതിൽ ഏററവും മികച്ച ശാസ്ത്രീയ സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം നേടിയ കുറെ ആളുകളും ഈ രാജ്യത്തുണ്ടാവണം. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ പറഞ്ഞ കാര്യത്തിലാണു് നാം ഉന്നതിയുടെ. ഇതിന്റെ ഫലമായി, കാൽനൂററാണ്ടുകാലത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷവും എഴുപതു ശതമാനത്തിലേറെ ജനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ നിരക്ഷരരാണു് എന്നനിലവന്നു. കേരളത്തിലാകട്ടെ നൂറിൽ നാൽപ്പതുപേരെ ഇന്നും നിരക്ഷരരാകുന്നു. മേലേക്കിടയ്ക്കുള്ളതുപോലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെയും സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധരെയും നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു വലിയ വിജയമൊന്നും കൈവന്നിട്ടുമില്ല.

ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥിതിക്കു് സാധുകരണം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി നാം വളർത്തിയെടുത്ത തത്വശാസ്ത്രമാണു് "വരേണ്യവാദം" അഥവാ എലിത്തിസം(Elitism) ഇന്ത്യയിൽ ആവശ്യം ധീരമായ നേതൃത്വമാണു്. ബുദ്ധിപരമായ നേതൃത്വം നൽകാൻകഴിവുള്ള ഒരു വരേണ്യസംഘം—"എലിത്തുകൾ"—ഉണ്ടായാൽ ബഹുജനങ്ങൾ അവരെ പിന്തുടർന്നുകൊള്ളും. വിഭവങ്ങൾ ഇവിടെ വളരെ കുറവാണു്. ഉള്ള വിഭവം പത്തി വിതറി നശിപ്പിക്കാതെ, അളുപയോഗിച്ചു് അന്താരാഷ്ട്ര വിദഗ്ദ്ധരോടൊപ്പം തലപ്പൊക്കമുള്ള ഏതാനും വരേണ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണവേണ്ടതു് അതിനാൽ ബഹുജന വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ചെലവാക്കുന്ന ഉക്കുറച്ചു് വരേണ്യരെപരിശീലിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉണ്ടാക്കുകയും, ഈ വരേണ്യർക്കു് അന്താരാഷ്ട്രസമ്പർക്കങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ സൗകര്യം നൽകുകയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞാലും, നമ്മുടെ സർക്കാരുകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിനടിയിലുള്ള തത്വശാസ്ത്രം ഇപ്പറഞ്ഞ "എലിത്തിസ"മാകുന്നു. മിശ്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലൂടെ സാമ്പത്തികരംഗത്തിൽ വൻകിട മുതലാളിമാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ നാം സാംസ്കാരികരംഗത്തിൽ വരേണ്യരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സാധാരണക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മരണരംഗത്തും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഏറെക്കുറെ ഇതുതന്നയാണു്. "നിയന്ത്രണം രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തിനു്" എന്ന ചൈനീസ് സിദ്ധാന്തം നാം അംഗീകരിച്ചില്ല. ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണം ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്തത്തിന്റെ ഇതപര്യന്തമുള്ളതു് നാം നിലനിറുത്തി. അല്ലെ് അതു മോശമൊന്നുമല്ലെന്നു കാണുകയും ചെയ്തു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വമാകട്ടെ വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളുടെ നയങ്ങളെ വിദഗ്ദ്ധമായി പരാജയപ്പെടുത്തി. പകരം ചില്ലറ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നേടുന്നതിൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകർക്കു് കൂട്ടുനിന്നു. പൊതു രംഗത്തിലെ അഴിമതിയേയും സദാചാരശൈഥില്യത്തെയും പററി അടുത്ത കാലത്തു് ഉയർന്നുകേട്ടിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു പ്രധാനമായ അടിസ്ഥാനം ഇതാകുന്നു.

ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമോ? കാൽനൂററാണ്ടുകാലത്തെ ആസൂത്രിത വികസന പ്രവർത്തനത്തിനു ശേഷവുണ്ടായിക്കൂടാത്തപ്രകാരം തൊഴിലുകൾ കുറയുകയും തൊഴിലില്ലായ്മയും അരക്ഷിതത്വ ബോധവും അസംതൃപ്തിയും ആണ്ടോടാണ്ടു് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.

1971-ലെ സെൻസസ് പ്രകാരം കേരളത്തിലെ പുരുഷന്മാരിൽ 44 ശതമാനംപേർ മാത്രമാണു്. വർത്തമാനമുള്ള ഏതെങ്കിലും തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു്. നൂറിൽ അമ്പതോളംപേർക്കു ഒരു തൊഴിലുമില്ല തൊഴിലുള്ളവരിൽ 18 ശതമാനത്തോളം കൃഷിക്കാരും 31 ശതമാനത്തോളം കാർഷിക തൊഴിലാളികളുമാകുന്നു. ഖേദകരമായ തൊഴിൽതന്നെ എന്തുകൊണ്ടു അപര്യാപ്തമാണെന്നു് ഇതിൽനിന്നു് കാണാം. ആകെയുള്ള സ്ത്രീകളിലാകട്ടെ 13 ശതമാനത്തിനുമാത്രമാണു് വർത്തമാനമുള്ള തൊഴിലുള്ളതു്. 87 ശതമാനം ഒരു തൊഴിലുമില്ലാത്തവരാണു്. ഇത്ര ഭീമമായ തൊഴിലില്ലായ്മ ലോകത്തിന്റെ വേറെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തുള്ളതായി അറിവില്ല

ഉൽപ്പാദനം പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ കൃഷിയിലും വ്യവസായത്തിലും ഗതാഗതത്തിലും വാണിജ്യത്തിലുമെല്ലാം ഏററവും പുതിയ ഉപകരണങ്ങളും സങ്കേതരീതികളും ഉപയോഗിച്ചേ മതിയാവൂ. എന്നാൽ ഭൂരിഭാഗം ഒരു രാജ്യത്തു് പുതിയ ഉപകരണങ്ങളും സങ്കേത രീതികളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു് രണ്ടുതരത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉളവാകുന്നുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തെ പ്രതിബന്ധം മൂലധന അർദ്ധദൗർലഭ്യംതന്നെ. രണ്ടാമതായി, ഉപകരണങ്ങളും മികച്ച സങ്കേതരീതികളും, ഇപ്പോൾ ഉള്ള തൊഴിൽ ലഭ്യതകൂടി ഗണ്യമായി കുറയ്ക്കുന്നതിനാൽ അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമത്തിനു് ജനങ്ങളിൽനിന്നു് എതിർപ്പു് നേരിടേണ്ടിവരുന്നു. കമ്പ്യൂട്ടറുകൾ ഏർപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമത്തെ ഇൻഷ്വറൻസ് ഉദ്യോഗസ്ഥർ ഒന്നടങ്കം എതിർത്തതും, യന്ത്രകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ കേരളത്തിലെ കാർഷിക തൊഴിലാളികൾ ചെറുക്കുന്നതും ഉദാഹരണമായി എടുത്തുകാട്ടാം. ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ മേഖലയിൽ ചലനമുണ്ടാക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ അറുത്തെറിയുന്നതിനു് ഈ എതിർപ്പുകൾതന്നെ, സാദ്ധ്യമാവാതെവന്നു.

തൊഴിലിനുവേണ്ടിയുള്ള മത്സരം ശക്തമാകുന്ന തോതിനു് തൊഴിലെടുക്കുന്നവരുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിലുള്ള ഊന്നൽ കുറഞ്ഞും അവകാശങ്ങളിലുള്ള ഊന്നൽ ഏറിയും വരുന്നു. കഴിയുന്നത്ര കൂടുതൽ ജോലിചെയ്തു് പരമാവധി പ്രതിഫലം വാങ്ങുവാനുള്ള പ്രവണത സാർവ്വത്രികമായിത്തീരുന്നു. അതിവാദങ്ങളും നിയമ്യനിരക്കാത്ത സമരങ്ങളും തൊഴിൽരംഗത്തെ കലുഷമാക്കുന്നു ഇതിൻ ഫലമായി സ്വകാര്യമേഖലയിൽ വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തുക അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു; പൊതുമേഖലയിലെ വ്യവസായങ്ങളാകട്ടെ ആണ്ടോടാണ്ടു് കൂടുതൽ നഷ്ടം ഉണ്ടാക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ഈ നഷ്ടം നികത്താൻ പൊതുജനാവിൽനിന്നു് പണമെടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്റ്റോററിന്റെ ചെലവും വരവും തമ്മിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരുതരത്തിൽ അനുപാതം രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ നികുതികൾ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു. നികുതിവർദ്ധനത്തിനെതിരായ സമരങ്ങൾ ആളിപ്പുകയാണു് ഇതിന്റെഫലം. അതോടൊപ്പം നികുതി വെട്ടിപ്പിന്റെ കഥയും ശാസ്ത്രീയം പരേന്ന പന്തലിക്കുന്നു. സാർവ്വത്രികമായ സ്തംഭനവും ഗതിരോധവും, അധികാരകേന്ദ്രത്തെപ്പററി പുച്ഛവും അവിശ്വാസവും, പരക്കെ നിസ്സഹായതയും അമർഷവുംചേർന്നു് ജീവിതത്തിൽ അരക്ഷിതത്വബോധവും ഭാവിയെപ്പററി അശുഭപ്രതീക്ഷയും വളർത്തുന്നു.

ആരുമുണ്ടാവേണ്ടതു് വിപ്ലവമാണെന്നും, പിന്നെ മാത്രമേ വികസനത്തിനു് സാദ്ധ്യതയോ പ്രസക്തിയോഉള്ളു എന്നും ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു ഉണ്ടുന്നു എന്നതാണു് ഇതിന്റെ ഒരു ഫലം. ഇന്ത്യയിൽ ഈ വിശ്വാസം ഇന്നു് വളരെയധികം ആളുകളിൽ കണ്ടുവരുന്നു

(നാലാംപേജിൽ 3-ാംകോളം)

ബ്രാററാ

[illegible]

([illegible] തിരമ്പ് ഉൾപ്പെടെ)

[illegible], [illegible], വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ [illegible] വിദ്യാഭ്യാസം [illegible] വിദ്യാഭ്യാസം [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]